

Werner Stauffacher kwam te Altdorf, in Uri. Onderweg had hij reeds bemerkt, hoe ook in dit kanton de verbittering met de dag steeg en de maat vol was.

Men haatte Gessler's juk en smachtte naar de oude vrijheid.

En Werner voelde wel, dat het volk alleen het sein verbeidde van een leider, in wie het vertrouwen stellen kon.

Dat alles vervulde zijn hart met hoop. Hij wilde nu met zijn vriend, de alomgeachte Walter Fürst, spreken.

Zich dan naar deze begevend, kwam hij op de markt van het stadje. Juist klonk er tromgeroffel en Stauffacher zag hoe het volk van Altdorf samenliep naar een punt, waar de hoofdstraten van de plaats elkaar kruisten.

Oostenrijkse soldaten hadden daar een paal geplant, en op de top ervan hing een hoed met pluimen.

Wat mocht zulks betekenen ?

De trommelaar liet zijn stokken rusten.

Een heraut trad naar voren, en verzocht om stilte.

Het volk zweeg, nieuwsgierig naar hetgeen die afgezant van Gessler melden zou.

En de heraut, zijn stem verheffend, sprak: «Mannen van Uri, hoort wat de landvoogd, de machtige heer Gessler, u, in naam van de Keizer, te zeggen heeft.

»Welnu, de landvoogd wil, dat iedere man van Uri, die hier voorbijkomt, de knie buigen en het hoofd ontbloten zal voor deze hoed, als bewees hij die eer aan de landvoogd en de keizer zelf !

»Daaraan zal de landvoogd en keizer zelf zijn gehoorzame en trouwe dienaren herkennen. Wee ! wie het gebod overtreedt en de hoed geen eer bewijst, want die vervalt met lijf en goed verbeurd aan de keizer.

»Mannen van Uri, ik heb u de wil van de landvoogd, de machtige heer Gessler verkondigd en laat niemand dus onwetendheid veinzen !»

Weer roffelde de trommel, en de heraut met de tamboer en de verder geleide ging heen, met uitzondering van een soldaat, die de wacht bij de paal en de hoed houden moest, om te zien of Gesslers gebod werd opgevolgd.

Uit het volk steeg een gemor op.

Werner Stauffacher hoorde opmerkingen als deze :

— Wat zal Gessler nog uitvinden, om ons te tergen ? De knie buigen voor zijn hoed !

— Een hoed, die niemand dekt, die op een paal hangt !

— Zo het nog de kroon van de keizer was !

— 't Is een valstrik, om ons in het nieuwe slot op te sluiten.

— Het kasteel, dat nog niet voltooid is, maar toch reeds als kerker dient.

— De knie buigen voor een hoed, wij, die alleen geleerd hebben te knielen voor God, zei een oude man : O ! wat is er van onze vroegere vrijheid geworden !

Zo sprak het volk, en somber ging het heen, want wat baatte verzet ? Gessler bezat de macht en de mensen schenen door angst geslagen.

De paal stond op het voornaamste punt van de stad, waar men steeds voorbijmoest.

Iedereen was verontwaardigd over dit bevel, de gruwelijke vernedering van vrije lieden.

Peinzend ging Stauffacher naar Walter Fürst.

Ook hier gromde de ontevredenheid en smeulde het vuur onder de as. Het kon uitslaan tot een helle vlam.

A. HANS.

WILLEM TELL

L. OPDEBEEK ~ UITGEVER ~ ANTWERPEN

A. HANS

WILLEM TELL

De Zwitsersche Volksheld

Penteekeningen van EDMOND VAN OFFEL

TWEEDE UITGAVE.

L. OPDEBEEK — UITGEVER — ANTWERPEN
1933